

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Τη στιγμή εκείνη ακριβώς, ο λοχαγός άκουσε το χρομετικό της Γεζαβέλας.
— Κοιλιά του Βελζεβούλ!... σφρλιαξε. Μήπως έχουν άποφαση να σφάξουν και την φοράδα; 'Αι αυτό ποτέ δεν θά τους το έπιτρομεν. 'Ο κ. Μομφορανν δεν θά μορπρήση ποτέ να μου την άνοικοδομήση.

Και ο τυχοδιώκτης όρμησε σάν άστραπη έξω απ' το πανδοχείο. Διέσχισε με βήμα σπερδó το πλήθος που ήτανε συγκεντρωμένο στο σταυροδρόμι και πήδησε στη φοράδα του. Οι Ουγενότοι όταν είδαν τον άνθρωπινο αυτόν ανδριάντα, τον όπισσιόμένο σάν άσταχο, τά έχασαν...

Τό πιστό ζώο όταν αισθάνθηκε τον κύριό της να την ίππεύη άρχισε να κλωτσάει και να πηδάει με τόση λύσσα, που τους άπεμάκρυνε όλους από κοντά τους.

— Εδώ, κόρη μου, λαμπρά! φώναξε ó στρατιωτικός. Θα έχης για την καλή σου διαγωγή ένα ποτήρι γλυκό κρασί στο προσοχές σου γεύμα.

Τότε όμως οι Ουγενότοι άντελήφθησαν τό λοχαγό.

— Στη φωτιά και αυτός και τ' άλογό του! έφώναζαν. Και τά ροπαλα και τά ραβδιά σημάωθηκαν πάνω απ' τό κεφάλι του Ρολάνδου Φερουλιάν.

'Ο Ρολάνδος άρχισε να γελάη.

— Στη φωτιά είπατε; ώητησε με ήρωικό χαμόγελο τρομερότερο κ' απ' τον πιο άγριο θυμό. Μά την μίτρα του Πάπα, τό έξορτε, γενναίοι μου, πώς είστε πολύ αψήδαεις; 'Ο πρώτος που θά τομήση νάγγιξη τ' άλογό μου ή έμένα, θά τον κάνω δυό κομμάτια—νά, σάν έτούτο δω τό κοντάρι! ...

Συγχρόνως ó Ρολάνδος έκοιμε πέρα-πέρα, με μία τρομερή σπαθιά, τό χέρι ενός των Ουγενότων, που τοιμάζονταν ν' άρπάξη τό χαλνίρι της άγαλμημένης και πιστής του Γεζαβέλας. Κατόπιν άγάλιασε τό λαιμό της φοράδας του και της είλε γλυκά, σάν να μιλούσε σ' έρωμένη του:

— Έλα, κόρη μου, της είλε, θά σου δώσω άμέσως δι σου ό ποσηθήνα.

Έντομεταξύ όμως, μετά την πρώτη στιγμή της έκπληξης και της τροαής, ó κύκλος των διαμαρτυρομένων, είχε άνασχηματισθή πυκνότερος κ' άπειλητικότερος γύρω από τό λοχαγό και τη φοράδα του.

— Είς θάνατον! Είς θάνατον! σφρλιαζαν όλοι...

Ένας νέος που κρατούσε στά χέρια του ένα τσεκούρι, τό έκράδαινε πάνω απ' τό κεφάλι του Ρολάνδου, έτοιμος να του τό συντριψή. 'Εκείνος όμως έστριψε και τον είδε, θυμωμένος έξαιρετικά, τράβηξε τό σπαθί του, τό οποίο διέγαυσε γρήγορα μια καμύλη στον αέρα. 'Ο νέος με τό τσεκούρι έβγαλε μια δυνατή κραυγή πόνου. Τό χέρι του μαζί με τό τσεκούρι έπεσε κάτω στο χάρμα, κομμένο.

— Πλησιάζετε τώρα, μά τά κέρατα του Διαβόλου! φώναξε ó τυχοδιώκτης δυνατά και θά δητε πώς ó λοχαγός Ρολάνδος Φερουλιάν τά βγάξει πέρα μ' ένα σκυλολόι σάν τό δικό σας! ... 'Α, θέλετε να μάς κήψετε; έμένα και τ' άλογό μου; Βροντή το θεού! δοκιμάστε λοιπόν! ... Έλα, έλα, άστραφερό μου σπαθί, δείξε σ' αυτούς τους άρχιούς ότι σ' έφίαξε στο Τολέδο ó πρώτος όπλοποιός της 'Ισπανίας...

Και λέγοντας τά άπειλητικά αυτά λόγια διέγραφε γύρω του, σάν 'Ομηρικός ήρωας, με τό σπαθί του, άστραφερούς κύκλους, μπροστά στους όποιους κ' οι θαρραλέωτεροι από τους έπιδρομείς έκαναν πίσω.

— 'Α! φώναξε ένας από τους νέους. Είλε ó ίδιος ó Διαβόλος...

— Ναι, άπάντησε ó Φερουλιάν, και πλησίασε, άν θέλης, λίγο στά κέρατά του...

Έσαφνα ένας άνθρωπος, σα σικά και σα φάντασμα, όρμησε στη μέση των έπιυθεμένων.

— Τι κάνετε; φώναξε. 'Ο πολεμιστής αυτός είλε εκείνος για τον όποιο μάς μιλήσε ó κόμης του Κανδά! Αιτός ειν' εκείνος που θά μάς κάνει να νικήσουμε τους έχθρους του Κυριού... Άρπησε τον ήσυχο αυτών και τό άλογό του! ...

Οι νέοι έπιδρομείς άπομακρύνθηκαν άμέσως. 'Ο προφήτης, γιατί ατοςήταν ή σκά,

έξακολούθησε με φωνή τρομερή:

— Είλε ντροπή σε σας, που είστε ό στρατός του θεού, να έπιθεσθε σα λύκος εναντίον ενός άγνώστου Λιαβίτου! ...

Και άποτεινόμενος πρδς τό λοχαγό, έπρόθεσε:

— Υίε του Ιερέως Γαβαά, τράβα με τό άλογό σου προς άνατολάς. Σε περιμένο στο πένθιμο σπίτι, όπου ó κληρονομός των κομήτων Κανδάλ δεν θά ξαναγρήση πια... Πήγαινε! ... Σε περιμένουμε για τη μεγάλη ήμέρα που πλησιάζει...

'Ο Φερουλιάν, βλέποντας ότι τό πλήθος που τον περιστοιχίσε έπαψε πια να εινε άπειλητικό, ξανάβαλε τό σπαθί του στη θήκη του και άκουμπώντας τό ευφροστο χέρι του άπάνω στον κοκαλιάρικο όμο του προφήτου, είλε:

— Καλέ μου φίλε, σ' αυτή την καλύβα που βλέπεις έκει και ή όποία λέγεται 'Ερυθρό Καπλήνη, υπάρχει ένας αγαθός χαμπούρης, ό όποιος έχει ένα πρώτης τάξεως κρασί. 'Αν μου κάνετε την τιμή να με συνοδεύσετε ως έκει, θάδεδώσωμε κανένα-δυό ποτήρια κρασί στην ύγεια σου, ή όποία—δε μου φανίνεται καθόλου περιφρημ...

— Δεν τρέφομαι παρά μόνο με στάχτη και πινό τά δάκρυά μου: άπάντησε με πένθιμη φωνή ó προφήτης.

— Κατά διαβόλου! φώναζε τότε ó προφήτης. 'Η τροφή σου είλε πολύ άσχημο και τό πιτό σου τυποτένο. Δέν έσφαιριάζομαι διόλου τώρα, βλέποντάς σας που είσαι σκελετός! ...

— Τό σώμα του ανθρώπου είλε ράκος!

— Πέρ' το όπως θέλεις, έγω όμως άγαπάω τό δικό μου και έπιθυμώ να τό ποτίσω κάθε τόσο. Πάμε όμως στην ταβέρνα γιατί θέλω να σου μιλήσω.

— Δέ μπορείς να μου μιλήσης εδώ πέρα...
— Μπορώ έξαιρετα.
— Τότε λέγε τι έχεις να μου πής;

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΤΟΥ ΛΟΧΑΓΟΥ ΡΟΛΑΝΔΟΥ

'Ο Φερουλιάν έστραψε τό μουστάκι του:

— Τι έχεις να μου πής; ξανάλε ó προφήτης. Μίλα γρήγορα, γιατί ή ώρα περνάει κ' ό στρατός του Κυριού πρέπει να έξακολουθήση τό δρόμο του...

— 'Εν πρώτοις, πώς σε λένε, έξαιρετε φίλε μου;

— 'Ονομάζομαι 'Ονος του Βαλαάμ.

— 'Εντερα του Διαβόλου! Και για ποιά λόγο σε λένε έτσι;

— Γιατί ό θεός έδωσε και σε μένα τό χάρισμα της όμιλίας, δπως τό έδωσε και εις τον όνον της Γραφής.

— Πολύ καλά. 'Η μεγάλη σου ή μετροφοροσύνη! Και τώρα φίλε μου 'Ονε, εξήγησέ μου πώς με ξέρετε και γιατί, αφού με ξέρετε, μου παραγγέλνεις να πάω στον Πύργο του Κανδά!

— Γιατί είδα μέσα στη γύμνη της ρομφαία σου να λάμπη και είπα: να εκείνος που περιμένει ό κόμης, και ό όποιος θά γίνη τό έξορος του Θεού, που βγήκε από τη ύψη του πρδς ύπερσπίση του 'Ισραήλ...

— Μεγάλη ή διορατικότης σου! 'Εάν σε καταλαβαίνω καλά, 'Ισραήλ είλε όλοι αυτοί έδω, που ήθελαν πρδ δάγνου να με κάψουν ζωντανό έμένα και τη φοράδα μου.

— Είχαν άδικο.
— Μά τά κέρατα του Διαβόλου, τό πιστεύω κ' έγω πώς είχαν άδικο... Αυτοί λοιπόν εινε οι νεοσύλλεκτοι του κόμητος Κανδά! ...

— Ναι.

— Πρέπει τότε να τους έπιθερώσω λίγο, πριν αναλάβω την ύπηρεσία που έχει σκοπό να μου αναθέση ό κόμης. Έλα δώ, Ούγολινο, φώναξε στον κάπλο που παρακολουθούσε φοβισμένος την φασαρία.

'Ο χαμπούρης παρουσίαστηκε άμέσως.

— Δώσε βρώμη στην Γεζαβέλα και ένα ποτήρι γλυκό κρασί. Της τό υποσχέθηκα και της τό χρωστάω. Και φέρε μου ένα φανάρι.

Τότε ένας από τους Ουγενότους πήρε τό λύχνο που έλαμπε κάτω από τό νάρθηκα του παρεκκλησιού και του τον παρουσίασε:

— 'Ορίστε τό φανάρι, του είλε:

— 'Ο Ρολάνδος πήρε τό φανάρι και άκολουθούμενος από τον προφήτη πέρασε σιγά-σιγά πρδς απ' τά πλήθη.

— Χούμ! Χούμ! ψιθύριζε εκφράζοντας φαναρή τη γνώμη του για τους μέλλοντας στρατιώτας του! πολύ γέρο και πολύ νέοι εινε... Τους υπέβαλες λοιπόν, έξαιρετέ μου 'Ονε, και όλους τούτους στη δική σου διάταξη της στάχτης και των δακρύων. Είλε που άδύνατο κ' από τον 'Αγιο Γιάννη τό Νηστευτή! ... Μά τις βροντές του Θεού, σύντροφε όταν θά είμαστε μαζί, όλα θ' αλλάξουν.

(Άκολουθεί)

Παρακολουθούσε φοβισμένος την φασαρία...